

Puterea credinței

1 Samuel 1.24-2.10: Și, după ce l-a înțărcat, l-a suit cu ea, luând un taur de trei ani și o efa din floarea făinii și un burduf cu vin, și l-a adus în casa DOMNULUI, la Șilo; și copilul era mic. Și au înjunghiat taurul; și a adus pe băiat la Eli. Și ea a zis: „O, domnul meu, viu este sufletul tău, domnul meu, eu sunt femeia care a stat aici, lângă tine, rugându-se DOMNULUI. Pentru acest băiat m-am rugat; și DOMNUL mi-a ascultat cererea pe care l-am făcut-o. De aceea l-am împrumutat și eu DOMNULUI; el este împrumutat DOMNULUI toate zilele cât va fi”. Și ei s-au închinat acolo DOMNULUI. Și Ana s-a rugat și a spus: „Mi se veselește inima în DOMNUL. Mi s-a înălțat puterea în DOMNUL. Mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmașilor mei: pentru că eu mă bucur în mântuirea Ta. Nimeni nu este sfânt ca DOMNUL, pentru că nu este altul în afară de Tine și nu este stâncă asemenea Dumnezeului nostru. Nu vă înmulțiți cuvintele trufașe. Să nu iasă mândrie din gura voastră, pentru că DOMNUL este un Dumnezeu al cunoștinței și de El sunt cântărite faptele. Arcul celor puternici este sfărâmat și cei care se poticneau sunt încinși cu putere. Cei care erau sătui s-au închiriat pentru pâine și cei flămânzi nu mai sunt flămânzi; chiar cea sterilă a născut șapte și cea care avea mulți copii lăncezește. DOMNUL omoară și dă viață, coboară în Locuința morților și ridică de acolo. DOMNUL face sărac și bogat, și coboară și înalță. El ridică din pulbere pe cel sărac, înalță din gunoi pe cel nevoiaș, ca să-l facă să șadă cu căpeteniile și să moștenească tronul gloriei. Pentru că stâlpii pământului sunt ai DOMNULUI și pe ei a așezat El lumea. El păzește picioarele celor sfinți ai Săi, iar cei răi vor amuți în întuneric. Pentru că nici un om nu va învinge prin putere. Cei care se luptă cu DOMNUL vor fi sfărâmați în bucăți. El va tuna împotriva lor din ceruri, DOMNUL va judeca marginile pământului și va da putere împăratului Său și va înalța cornul unsului Său”.

Numai în măsura în care trăim în viitor, posedăm puterea de a urma cu hotărâre calea credinței în prezent. Nu ceea ce este temporal, ci ceea ce se află dincolo de prezent trebuie să umple inima și să constituie baza puterii noastre spirituale. Acest principiu al experienței este frumos exprimat în imnul de laudă al Anei, mama lui Samuel. El conține expresii similare cu imnul de laudă al Mariei din Luca 1. În ambele cazuri avem de-a face cu vase, pe care Scriptura le descrie în mod expres ca fiind „mai slabe”; dar ce putere și tărie le este dată ambelor femei de credința care le-a ridicat deasupra prezentului! Amândouă s-au cufundat în ceea ce promisiunile divine promiteau poporului lor și au găsit în aceasta sprijinul potrivit pentru calea lor.

Rugăciunea Anei este un cântec de laudă în sensul cel mai deplin al cuvântului. În același timp, ea exprimă o uimitoare cunoaștere spirituală. În ea găsim confirmate cuvintele Psalmului: „Domnul Se destăinuie celor care se tem de El, pentru a le face cunoscut legământul Său” (Psalmul 25.14). Slava lui Dumnezeu va pleca în curând din mijlocul poporului și „Icabod” va fi scris pe Israel. (1 Samuel 4.21,22; Psalmul 78.60,61). Dar aici întâlnim o femeie care avea o credință foarte personală; nici Elcana, soțul ei, nici Eli, marele preot, nu au sprijinit-o în ea. Credința Anei privea mult dincolo de declinul poporului. Adevăratul motiv al bucuriei ei nu consta în nașterea copilului ei, oricât de bucuroasă ar fi primit-o, ci în încrederea ei că Dumnezeu va aduce izbăvirea pentru poporul Său, ba chiar pentru întregul pământ. „Mi se veselește inima în DOMNUL”, spune ea. Ea nu se bazează pe circumstanțele vizibile. Psalmul ei merge chiar până în ultimele zile și atinge scopurile lui Dumnezeu pentru întreaga creație.

Gândurile noastre nu ar trebui să fie limitate de micile circumstanțe în care trăim. Ele ar trebui să se înalțe în sus spre planurile glorioase ale lui Dumnezeu cu privire la Biserică, la Israel și la toate „marginile pământului”, da, la noua creație, la „ziua eternității”. Nu există nicio promisiune în Cuvântul lui Dumnezeu care să nu fie a noastră în Hristos Isus. Și ce ar putea să ne echipeze mai bine pentru a „păstra cuvântul perseverenței (răbdării) Sale” decât certitudinea că toate aceste

lucruri sunt deja ale noastre? Noi nu sperăm la ceva nedefinit, nu, avem confirmarea tuturor promisiunilor în Persoana Domnului nostru Isus Hristos.

Cât de puțini sunt cei care poate că l-au luat în seamă pe tânărul Samuel, care a crescut și a slujit în casa Domnului în acele zile! Cine ar fi asociat persoana lui cu o viitoare victorie a lui Israel asupra filistenilor sau cu împlinirea planurilor lui Dumnezeu? Și mai târziu, când Simeon l-a luat pe Domnul în brațe, cine ar fi asociat ziua viitoare a gloriei cu acest Copilaș? *Doar credința*. Taina Domnului este pentru cei care se tem de El - și este minunat să fii la curent cu planurile Sale ascunse față de lume. Fie ca Domnul să ne dea darul de a le cunoaște și de a le iubi! Când ne uităm în jurul nostru, am putea deveni adesea destul de descurajați. Dar haideți să luăm în considerare credința Anei, credința Mariei, care a fost atât de minunat exprimată în cântecele lor de laudă, când au privit la ceea ce urma să se întâmple conform promisiunii lui Dumnezeu! Să ne ținem de principiile simple ale credinței, indiferent de circumstanțe! Îl avem pe Hristos, care locuiește în Locul Preasfânt și este înălțat la dreapta lui Dumnezeu, ca o ancoră sigură și fermă a sufletului, și putem pătrunde în taina Domnului, adică în gândurile și planurile Sale. Să nu permitem, așadar, ca împrejurările mărunte ale vieții să ne atrofieze simțurile și să ne întunece vederea!

Puterea vieții

Era noapte. Într-un mare oraș din China, un misionar stătea în fața Bibliei sale deschise. Deodată a auzit o bătaie ușoară la ușa sa. A deschis-o și a văzut o figură umană ghemuită în prag, în semiîntuneric, care îi cerea atenția cu o voce slabă.

Misionarul a recunoscut apariția jalnică ca fiind un tânăr dintr-o familie înstărită, care locuia nu departe, căruia îi vânduse o Biblie nu cu mult timp în urmă. L-a rugat cu amabilitate să intre. Încet și vizibil în mare suferință, tânărul a acceptat invitația, iar misionarul l-a condus la un scaun confortabil.

„Am venit să vă rog să vă rugați cu mine, pentru că Dumnezeu mi-a descoperit dragostea Sa”, a spus tânărul chinez. „El L-a dat pe singurul Său Fiu născut pentru mine și a pus pacea Sa în inima mea. A trecut un an de când v-am auzit vorbind despre Dumnezeul creștinilor. Prietenii mei au spus desigur, că nu este adevărat. Dar de atunci am cumpărat cartea Sa și Cuvântul Său a vorbit inimii mele și a avut un ecou în ea.”

„Și ce au spus părinții tăi?”

„Ah, ei nu mă înțeleg. Vor ca eu să renunț cât mai repede la ideile noi, cum le numesc ei, cât mai repede posibil.”

„De aceea te-au bătut atât de tare?”, a întrebat misionarul profund mișcat.

„Nu-i judecați. Ei nu știu ce fac”, a fost răspunsul. „De aceea vreau să mă întorc înainte de a veni zorii zilei, ca să nu le stârnesc din nou mânia. Acum hai să vorbim despre Fiul lui Dumnezeu, care a făcut atât de multe pentru mine!”.

Misionarul s-a așezat lângă tânăr. A fost profund mișcat să vadă cum Dumnezeu Se descoperea atât de direct acestui suflet și cu ce putere viața trezită în el a străpuns întunericul păgânismului.

„Poate că aş putea să te ajut să ajungi într-un loc unde ai fi în siguranță față de maltratări”, a spus misionarul în cursul conversației.

„Nu, asta nu ar fi voia lui Dumnezeu”, a răspuns celălalt cu un zâmbet slab. „Tatăl meu și fratele meu se întreabă dacă Mântuitorul meu va reuși să mă țină neclintit. Dar El a promis să-mi vină în ajutor, așa cum a făcut cu David sau cu Ștefan la timpul lor. Așadar, de cine ar trebui să-mi fie teamă?”

Ultimele cuvinte au ieșit aproape triumfător de pe buzele lui.

„Dar dacă vi se ia viața?”, a intervenit misionarul.

„Cel care m-a sprijinit și m-a întărit în ultimele două luni teribile nu mă va lăsa părăsit. Mă aflu în mâinile Lui. Părinții mei știu că sunt temător din fire și sunt surprinși să mă vadă atât de ferm. Ei nu-L cunosc pe Cel care este puterea mea”.

Înainte să se lumineze de ziuă, misionarul l-a condus pe tânăr înapoi acasă, încredințându-l în grija lui Dumnezeu.

Au trecut câteva zile. Apoi, în timpul nopții, s-a auzit din nou o bătaie la ușa misionarului. La invitația lui de a intra, a intrat servitorul tânărului și a relatat:

„Stăpânul meu m-a însărcinat să vă spun că a plecat la Tatăl său ceresc și că totul este bine acum”.

Aceste cuvinte au fost urmate de o tăcere de mai multe minute.

„A suferit încă mult? A fost torturat mult?”, a întrebat în cele din urmă misionarul, profund emoționat.

Un suspin adânc a confirmat întrebarea.

Trecuseră unsprezece sau douăsprezece luni. Apoi, într-o zi, s-a auzit din nou o bătaie la ușa misionarului. Când acesta a deschis-o, s-a trezit față în față cu fratele mai mare al aceluia tânăr chinez. L-a recunoscut la prima vedere.

Tânărul i-a spus că, de la moartea fratelui său, studiase cartea în care acesta citise atât de mult pentru a vedea de unde primise fratele său puterea extraordinară de a rămâne neclintit în orice suferință până la sfârșit.

„La început am citit această carte de dragul fratelui meu”, a continuat tânărul chinez, „dar acum o citesc de dragul Aceluia despre care vorbește ea, de dragul lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Căci, domnule, acum Îl cunosc și Îl iubesc, și am venit să vă spun că doresc să-L slujesc. Știu că El este Cel care l-a eliberat pe fratele meu de teroarea morții. O, ajutați-mă să-L cunosc mai bine!”

Cititorul meu! Să fii impresionat de Isus, Mântuitorul glorificat, să ai certitudinea iertării păcatelor, să te bucuri de pacea lui Dumnezeu, să mărturisești Numele Domnului în fața oamenilor, să aștepti revenirea Lui și să-L slujești cu bucurie și devotament în timpul acestei așteptări –

acesta este creștinismul.